

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020, declarat de avocatul Creciun Stanislav în numele inculpatului

Liulica Ghenadie XXXXX, născut la XXXXX, originar din s. XXXXX, r-nul XXXXX, domiciliat în s. XXXXX, r-nul XXXXXi, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1). sentința Judecătorei Orhei din 02.02.2018, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la 135 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani;

2). sentința Judecătorei Orhei din 25.06.2020, în baza art. 264¹ alin. (4), 90 Cod penal, la 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 27.02.2017 - 12.07.2018,
instanța de apel: 10.08.2018 - 02.10.2018,
instanța de recurs: 22.05.2020 - 08.07.2020.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei din 11 august 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Liulica Ghenadie a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 6 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inclusiv conform sentinței Judecătorei Orhei din

25.06.2020, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (2), 85 alin. (2), 87 Cod penal, *la sentință a fost cumulată pedeapsa* complimentară aplicată lui Liulica Ghenadie, prin sentința Judecătorei Orhei din 02.02.2018, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Termenul executării pedepsei complimentare, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, urmând a fi calculat din 02.02.2018.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Liulica G., la 24.05.2020, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, prin hotărârea Judecătorei Orhei (sediul central) din 9 februarie 2018, emisă într-o altă cauză penală, ignorând prevederile pct. 10.2 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13.05.2009, care stipulează că - „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și... permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, a condus o perioadă nedeterminată de timp, până aproximativ la ora 21¹⁵ minute, aceiași zi, automobilul „Volkswagen Lupo”, n/î XXXXX, când pe drumul public din s. Susleni, r-nul Orhei, a fost identificat în acele circumstanțe de către reprezentanții poliției de patrulare cu semne evidente de folosire a băuturilor alcoolice exprimate prin miros de alcool din cavitatea bucală, comportament neadecvat, mers instabil, timp în care, contrar prevederilor art. 23 alin. (3) lit. b) al Legii Nr. 131 din 07.06.2007 „Privind siguranța traficului rutier” și pct. 11) lit. j) al Regulamentului Circulației Rutiere, care stipulează că - „conducătorul de autovehicul este obligat să se supună, la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare a aerului expirat și examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei ori consumului de droguri și de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare”, la solicitarea reprezentanților poliției de patrulare s-a eschivat de la testarea alcoolsopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, înscenând în repetate rânduri procedura de expirare a aerului în aparatul Drager, iar în lipsa unui rezultat a plecat de la fața locului fără acordul poliției.

Instanța a reținut că, inculpatul a declarat că îi sunt cunoscute probele administrate în cadrul urmăririi penale, recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunea care îi este imputată și nu dorește administrarea altor probe, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, instanța i-a încadrat acțiunile în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolsopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că în conformitate cu art. 264¹ alin. (4) Cod penal infracțiunea comisă se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, iar în condițiile art. 364¹ alin. (8)

Cod de procedură penală noua limită minimă și maximă de pedeapsă, prin reducerea cu o treime sunt muncă neremunerată în folosul comunității de la 133 ore la 160 ore, sau închisoare de până la 8 luni, că circumstanțe atenuante sau care agravează răspunderea lipsesc, că inculpatul a menționat că, este de acord cu stabilirea unei pedepse cu executare condiționată pe motiv că nu poate executa pedeapsa sub formă de muncă neremunerată din cauza stării de sănătate, deținând grad de invaliditate, categorie de pedeapsă pentru care au pledat și apărătorul, a concluzionat oportun de a-i aplica pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni.

Totodată, instanța a reținut că, Liulica G. a fost condamnat prin sentința Judecătorei Orhei din 2 februarie 2018 în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, 135 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Conform informației prezentate de Biroul de Probațiune Orhei, termenul pedepsei complementare cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport expiră la 19.02.2021.

Liulica G., a fost condamnat și prin sentința Judecătorei Orhei din 25 iunie 2020 în baza art. 264¹ alin. (4), 90 Cod penal, la 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului,

În speță, având în vedere termenul pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului, ținând cont de prevederile art. 75 - 78 Cod penal, este posibilă suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului pe o perioada de probațiune de 2 ani.

3. Procurorul în Procuratura raionului Orhei, Machidon Vadim, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Liulica G. să fie condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 7 luni închisoare, iar în temeiul art. 84 și 85 din Cod penal la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Recurentul a indicat că pedeapsa aplicată inculpatului este una prea blândă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2020, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Liulica Ghenadie, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsă de 6 luni închisoare.

În conformitate cu art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial cu pedeapsa aplicată conform sentinței Judecătorei Orhei din 25 iunie 2020, i-a fost stabilită pedeapsă de 8 luni închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei complementare stabilite conform sentinței Judecătorei Orhei din 02 februarie 2018, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, de la reținere.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a statuat că, potrivit art.77 Cod penal în calitate de circumstanțe ce agravează răspunderea penală, în privința lui Liulica G. sunt comiterea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară și săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate produsă de alcool.

Astfel, prin sentința Judecătorei Orhei din 02 februarie 2018, a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la 135 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Conform sentinței Judecătorei Orhei din 25 iunie 2020, a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4), 90 Cod penal la 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probațiune de 1 an.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Așadar, la individualizarea pedepsei inculpatului se va ține cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, că inculpatul anterior a mai fost condamnat, antecedente penale nefiind stinse.

În acest sens, acestuia urmează să-i fie cumulate pedepsele stabilite, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Ori, anume această pedeapsă este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpat, iar pedeapsă stabilită inculpatului este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalitatea inculpatului.

Instanța de fond neîntemeiat a conchis că o pedeapsă non privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului.

Aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

Deci, luând în considerație faptul că inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare, fiindu-i acordată încrederea prin aplicarea pedepselor nelegate de privațiune de libertate dar nu a tras careva concluzii pentru sine, nu a îndreptățit încrederea care i-a fost acordată și a comis din nou o infracțiune, iar conform cazierului contravențional a fost sancționat de mai multe ori pentru încălcarea Regulamentului circulației rutiere, izolarea lui de societate este necesară și rezonabilă.

5. Avocatul Creciun Stanislav a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că, Liulica G. a comis o infracțiune care face parte din categoria celor ușoare, a recunoscut vinovăția și se căiește sincer de cele comise.

Aatfel, el întrunește toate condițiile pentru a-i fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal - dacă la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta

să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

În drept, recursul este fondat pe *art. 427 p. 6 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul avocatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, corect ținând cont de prevederile art. 61, 75, 84 și 85 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea

săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, instanța stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Creciun Stanislav, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020, în privința inculpatului Liulica Ghenadie XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 19 martie 2021.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun